

РЕШЕНИЕ

№ 4203

гр. София, 25.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав,
в публично заседание на 28.05.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Корнезова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **3317** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 211 от Закона за Министерството на вътрешните работи /ЗМВР/ във връзка с чл. 145 – чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на Б. К. И. срещу Заповед № 8121К-4318 от 06.03.2020г. на министъра на вътрешните работи.

Жалбоподателят оспорва заповедта като незаконосъобразна, поради постановяването ѝ при допуснати съществени процесуални нарушения и в противоречие с материалния закон. Изложената фактическа обстановка не отговаряла на действително осъществилата се, като били игнорирани част от събраните доказателства и не са разпитани останалите лица, живеещи в къщата. Не била доказана виновността му. Не ставало видно и от отразеното в медиите, че визират жалбоподателя, тъй като липсвала публикация на негова снимка или изписване на името му. Моли заповедта, с която е наложено наказанието „уволнение“ и е прекратено служебното правоотношение, да бъде отменена.

В съдебно заседание жалбоподателят Б. К. И., редовно уведомен, чрез процесуалния си представител адв.Л. Г. поддържа жалбата, а по същество на спора излага аргументи за нейната основателност в писмени бележки депозиран на 14.06.2021г. Претендира присъждане на направените в процеса разноски.

Ответникът – министър на вътрешните работи, редовно призован, чрез процесуалния си представител юр.К. Р. оспорва жалбата. Моли същата да бъде отхвърлена, като се потвърди законосъобразността на издадената заповед. В защита

на това становище са приложени на 09.06.2021г. писмени бележки. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства по реда на чл.235 ал.2 ГПК във вр.чл.144 АПК, приема за установена следната фактическа обстановка:

Към датата на издаване на заповедта- 06.03.2020г., Б. К. И. е заемал длъжността полицейски инспектор VI степен в група „Охрана на обществения ред“ към сектор „Охранителна полиция“ при 02 Районно управление към Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/. Приложени са доказателства, че същият е запознат с Етичния кодекс за поведение на държавните служители на МВР /л. 112/.

На 07.03.2019г. при проведени оперативно-издирвателни и процесуално-следствени действия по ДП № 46/2019г. по описа на Следствен отдел – Специализирана прокуратура, пр. пр. № 1996/2018г. по описа на СП /л. 123/, в [населено място],[жк], [улица], ет. 2, в жилището на Б. К. И. са намерени и иззети високорискови наркотични вещества – хероин /диацетилморфин/ и коноп. На л. 132-136 от делото е приложен протоколът за претърсване и изземване, видно от който Б. И. е заявил, че не е виждал преди кутията с надпис С-Т. с лилавото топче и част от блистера с бяло вещество, кутията не била негова и не можел да каже как е попаднала в дома му.

С постановление № У-394/07.03.2019г. служителят е привлечен като обвиняем за извършени престъпления по чл. 321, ал. 3, предл. 2 и предл. 4 във връзка с ал. 2 НК и чл. 354а, ал. 3, т. 1 НК /л. 120-122; л. 194-196/ и е задържан под стража за 72 часа /л. 128-131; заповед за задържане – л. 144-145/.

На основание чл. 207, ал. 1, т. 1 ЗМВР и поради данни за извършено тежко нарушение на служебната дисциплина със заповед № 8121К-9532/22.05.2019 г. министърът на вътрешните работи е образувал дисциплинарно производство срещу инспектор Б. И., определен е съставът на дисциплинарно-разследващия орган, указано е изрично да бъдат разяснени правата му да участва в дисциплинарното производство, да бъдат събрани всички доказателства от значение за случая и да се изготви становище относно наличието на основания за реализиране на дисциплинарна отговорност в срок до 30.10.2019 г. /л. 65-66; л. 97/. Със заповедта Б. К. И. се е запознал лично на 20.06.2020 г. в 13:00 ч., удостоверено чрез собственоръчното изписване на три имена, длъжност, дата, час и подпис /л. 66-гръб/. Срокът за приключване на производството е удължен с последващи две заповеди на министъра на вътрешните работи от 31.10.2019 г. и 16.12.2019 г., с които жалбоподателят се е запознал лично, по начина, описан по-горе /л. 67-68; л. 96/.

По нарочно искане прокурор от Специализираната прокуратура – Прокуратура на Република България разрешава достъп на дисциплинарно-разследващия орган до Б. К. И., спрямо когото е взета мярка за неотклонение „задържане под стража“ и същият се намира в ареста, [населено място], [улица] /л. 116/.

Отправена е покана за даване на писмени сведения със срок до 27.06.2019г., в които да се получи отговор на въпросите, свързани с повода за задържането на жалбоподателя на 07.03.2019г. и данни за други лица, съпричастни към извършена

престъпна дейност, както и дали същият е участвал в организирана престъпна група с друг полицейски инспектор от 02 РУ СДВР за извършване на престъпления по чл. 194, чл. 195, чл. 198, чл. 346 и чл. 354а НК /л. 98/. Поканата е връчена на И. на дата 20.06.2019 г., като в нея е вписано изрично, че на този етап няма какво да заяви по случая.

На 12.09.2019г. са представени от Дирекция „Пресцентър и връзки с обществеността“ към МВР публикации в медиите /в. „Телеграф“; <http://fakti.bg/>: „Полицайте с прякори „Камилата“ и „Б. Мерцедеса“ са уличени за връзка с клана „Г.“, „Разследващи с нови разкрития за взводните командири от 02 РУП, охранявали за мръсни пари бандата на Г. от „О.“ - Б. Мерцедеса /.../ е крил дрога в шкаф за чорапи, „Б. Мерцедеса и С. Камилата са полицайте, охранявали Г.“ – Докато разследващите разработвали Г., засекли, че поддържат тесни връзки с двама полицаи от 2-ро РПУ /.../ от Охранителна полиция. Тяхната дейност се изразява в осигуряване на чадър при извършване на конкретни престъпления /.../ реалната физическа охрана при извършване на престъпленията, „Б. Мерцедеса и С. Камилата са полицайте, покровителствали Г.“ /л. 159-165/.

Изпратено е писмо от началник сектор „Арести“ при О. – С., видно от което в системата на деловодството няма заведена изходяща кореспонденция от лицето Б. К. И. до 02 РУ СДВР или други структури на МВР, освен молба до началника на сектора /л. 167/.

Съставен е протокол от 03.10.2019г. за отказ от даване на писмени обяснения от страна на И., за което е направена справка в деловодните системи на 02 РУ СДВР и СДВР и е установена липсата на такива /л. 99/.

На 16.10.2019г. е връчена покана на Б. И. за даване на писмени обяснения по случая /л. 168-170/. В писмени обяснения от 17.10.2019 г. Б. К. И. не коментира факта за намерените в жилището му наркотични вещества, а единствено, че към този момент няма внесен срещу него обвинителен акт /л. 171/. Сведението е снето от председателя на дисциплинарно-разследващия орган, като върху него е поставена резолюция „запознат“ на 06.03.2020 г. и подпис без вписване на имената и длъжността на лицето, което ги е поставило.

На 18.12.2019г. е връчена нова покана за даване на писмени обяснения /л. 100/. В писмено сведение от 18.12.2019г. жалбоподателят допълнително заявява, че не е извършил престъпленията, за които го обвиняват. Счита, че с поведението си не е уронил престижа на МВР, излагайки довод, че в медийните публикации не е споменато неговото име, както и, че не познава лице с прякор „Б. М.“. Намерените в жилището му наркотични вещества не били негови, като скоро щяло да се изясни, че не знаел за тяхното съществуване. Посочил е, че изложеното от служителите от ДВС-МВР, отразено в протоколите им за разпит, не отговаря на истината, тъй като всичко казано от него било с цел да опази семейството си. Сведението е снето от председателя на дисциплинарно-разследващия орган на 18.12.2019г., като върху него е поставена резолюция „запознат“ на 06.03.2020 г. и подпис без вписване на имената и длъжността на лицето, което ги е поставило /л. 101/.

Изготвена е до министъра на вътрешните работи обобщена справка по случая, върху която е поставена резолюция „запознат“ на 31.01.2020 г. и подпис без отбелязване на имената и длъжността на лицето, което ги е поставило /л. 84-95/.

На 14.01.2020г. от дисциплинарно-разследващия орган е изготвено становище до министъра на вътрешните работи, върху което е поставена резолюция „запознат“,

дата 06.03.2020 г. и подпис без вписване на имената и длъжността на лицето, което ги е поставило, както и две дати – 31.01.2020 г. и 06.03.2020 г. Със становището се предлага на Б. К. И. да бъде наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и служебното му правоотношение да бъде прекратено /л. 69-82/.

На основание чл. 207, ал. 1, т. 1 ЗМВР със заповед № 8121К-666/31.01.2020г. на министъра на вътрешните работи е изменена заповедта за образуване на дисциплинарното производство срещу държавен служител в СДВР, като е указано да бъдат изяснени обстоятелствата дали иззетото вещественно доказателство е високорисково наркотично вещество – хероин /диацетилморфин/, както и категоричността на заявеното от Р. Д. – служител от ДВС-МВР, че инспектор Б. И. е поискал служителят да му съдейства намерените наркотични вещества да не бъдат вписани в протокола за претърсване и изземване, след което да бъде изготвена нова обобщена справка и ново становище при наличие на основания за търсене на дисциплинарна отговорност, като изрично бъде предоставена на жалбоподателя възможност на нови писмени обяснения или възражения /л. 13-14/. Отстранени са членове на дисциплинарно-разследващия орган и са назначени нови, като последните приемат извършените процесуални действия и приемат събраните доказателства /протоколи от 12.02.2020г. – л. 15-16/. Със заповедта от 31.01.2020 г. Б. К. И. се е запознал лично на 12.02.2020 г. в 15:10 ч., удостоверено чрез собственоръчното изписване на три имена, длъжност, дата, час и подпис /л. 14-гръб/.

С писмо от 05.02.2020г., подписано от член на дисциплинарно-разследващия орган, е изискано от началника на отдел „Координация и информационно-аналитична дейност“ /О./ при СДВР копия от извършените физикохимични експертизи от веществата, намерени и иззети при описаните по-горе оперативно-издирвателни и процесуално-следствени действия /л. 55/.

На 07.02.2020г. е постъпил отговор от началника на отдел О. с приложени към него протоколи от експертизи, видно от които прахообразното вещество, обект № 1, съдържа хероин /диацетилморфин с процентно съдържание 0,2 %/, а представения за изследване обект – растителна маса, представлява коноп с процентно съдържание на наркотично действащия компонент – тетраhydroканабинол, в него 10 %. И двете наркотични вещества са включени в списък I „Растения и вещества с висока степен на риск за общественото здраве поради вредния ефект от злоупотребата с тях, забранени за приложение в хуманната и ветеринарна медицина“ от Наредбата за реда за класифициране на растенията и веществата като наркотични, приета на основание чл. 3, ал. 2 и ал. 3 от Закона за контрол върху наркотичните вещества и прекурсорите.

Видно от писмено сведение от 10.02.2020г. на Р. Д. – служител от ДВС-МВР, участвал в задържането на И., при проведеното претърсване и изземване в жилището и в присъствието на следовател, поемни лица и други служители на МВР, в шкаф за обувки /портманто/, намиращо се в коридора, е открит малък пакет във формата на топче /лилаво/, за което И. първоначално е казал, че е виагра, след което е твърдял, че е „мостра“ и е „наркотично вещество“ /л. 20-21/. Допълнително били намерени и иззети суха тревиста маса, наподобяваща на коноп/канабис, документи, свързани с автомобили, радиостанция и множество СИМ-карти. Д. потвърдил тези данни и по време на разпита като свидетел в досъдебното производство, като допълнително е посочил, че инспектор Б. И. е поискал служителят да му съдейства намерените наркотични вещества да не бъдат вписани в протокола за претърсване и изземване /протокол от 07.03.2019 г.; л. 137-138/.

На 12.02.2020 г. е изготвена от дисциплинарно-разследващ орган обобщена справка до министъра на вътрешните работи, в която е обективиран резултатът от образуваното дисциплинарно производство. Върху нея е поставена резолюция „запознат“ с подпис от дата 06.03.2020 г. без вписване на имената и длъжността на лицето, което я е поставило /л. 40-54/.

На 12.02.2020г. в 15:10 ч. на Б. К. И. от дисциплинарно-разследващия орган е връчена покана за даване на писмени обяснения или възражения по справка с рег. № 513р-13041/12.02.2020 г. в срок от 24 часа /л. 22/.

На 13.02.2020г. Б. К. И. е депозирал възражение, в което обяснява, че обитава жилището на втори етаж от къща, собственост на майка му, заедно със съпругата си и 6-годишния им син. Относно намерената марихуана и хероин нито той, нито съпругата му, са присъствали на установяване тяхното наличие, поради което и без да допуска, че е възможно да бъдат подхвърлени, е решил, че са на съпругата му, с която имали сериозни семейни проблеми. За да не се достигне до арест и липсата на човек, който да се грижи за детето, е изразил предположение, че намереното вещество е виагра. Поискал е полеви тест, като отрича да е отправял закани, заплахи, намерения за корупционни действия, както се твърдяло от Р. Д., за да не бъде вписано откриването на тези вещества в протокола. Уточнява, че когато бил в ареста, неговата майка, която се грижи за детето му при боледуване, е дошла и му е споделила, че тези наркотични вещества са нейни. Впоследствие му е споделяла, че пуши марихуана за облекчаване на болки. По отношение на хероина го била закупила в ромската махала на [улица], където закупувала и марихуаната. Посочва, че срещу него няма внесен в съда обвинителен акт и с поведението си той не нарушава Етичния кодекс на служителя на МВР. Върху възражението е поставена резолюция „запознат“ и е подписана, дата – 06.03.2020 г. /л. 17-19/.

На 13.02.2020г. въз основа на горното е изготвено становище от дисциплинарно-разследващия орган, върху което е поставена резолюция „запознат“ от дата 06.03.2020 г. и същата е подписана /л. 23-39/. Предложено е на Б. К. И. да бъде наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ на основание чл. 203, ал. 1, т. 13 във връзка с чл. 194, ал. 2, т. 4 и чл. 197, ал. 1, т. 6 ЗМВР, като бъде прекратено служебното правоотношение на служителя на основание чл. 226, ал. 1, т. 8 ЗМВР.

За нарушения по чл. 194, ал. 2, т. 1, предл. 1 ЗМВР /неизпълнение на разпоредбите на този закон – чл. 67 и чл. 150 ЗМВР/, и чл. 194, ал. 2, т. 4 ЗМВР /неспазване на правилата на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР – т. 15, 19, 20, 25 и 83/, след преценка на установеното от проверката, събраните писмени доказателства и писмените обяснения на служителя, тежестта на нарушението и настъпилите от него последици, обстоятелствата, при които е извършено, формата на вината /пряк умисъл/ и предвид цялостното поведение на служителя /налагани са му дисциплинарни наказания – 3 броя, награждаван е 8 пъти - справка от 20.06.2019 г. – л. 108-109/, със Заповед № 8121К-4318 от 06.03.2020г. министърът на вътрешните работи налага на Б. К. И., дисциплинарно наказание „уволнение“ на основание чл. 197, ал. 1, т. 6 във връзка с чл. 203, ал. 1, т. 13 /“деяния, несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР, уронващи престижа на службата“/ от ЗМВР, последица от което е прекратяване на служебното му правоотношение съгласно чл. 226, ал. 1, т. 8 ЗМВР.

Посочено е, че с поведението си Б. К. И. не е спазил етичните норми за поведение, регламентирани в Етичния кодекс за поведение на държавните служители

в МВР: т. 15 /вместо да предотвратява, пресича и разкрива престъпления, сам участва в извършването им/; т. 19 /създал е впечатление, че в системата на МВР работят служители, които участват в престъпни групи за извършване на престъпна дейност, което е станало достояние на широк кръг от лица, и по този начин е накърнил името на МВР/; т. 20 /не е дал личен пример с поведението си, създавайки впечатление, че щом полицейските органи си позволяват да държат наркотични вещества, не е пречка и за гражданите да го направят/; т. 25 /с поведението си сам извършва престъпление, очаквайки, че няма да му бъде търсена наказателна отговорност/; т. 83 /следвало е лично да предприеме действия за разкриване на престъпления и техните извършители, а не сам да участва в тях/. Цитирани като нарушени са и т. 42, 45, 46, 50 от Етичния кодекс, за което липсват събрани по делото доказателства и още при издаването на оспорената заповед не са обсъдени от дисциплинарно-наказващия орган.

Разгледани и обсъдени в оспорената заповед са писмените сведения от 18.12.2019г. и възражение от 13.02.2020г. Дисциплинарно наказващият орган е конкретизирал, че служителят сам е посочил, че родителите му обитават отделно жилище – на първия етаж от къщата на адреса, а той, съпругата и детето му живеят в отделно жилище, на втория етаж от тази къща. Този факт се потвърждавал и от протокола за претърсване и изземване, извършено единствено и само в жилището, обитавано от Б. И., съпругата и детето му, като наркотичните вещества са намерени сред техни вещи. По време на претърсването съпругата на жалбоподателя е присъствала, но не е направила възражения /л. 135/. Използвайки различни „версии“, като напр. че наркотичните вещества не са негови, а на майка му, която ги използвала за облекчаване на своите болки, Б. И. се опитвал да се оневини и да избегне търсене на отговорност за неправомерното си поведение. По възражението, че няма внесен обвинителен акт, дисциплинарно наказващият орган сочи нормата на чл. 194, ал. 3 ЗМВР, съгласно която държавните служители могат да носят дисциплинарна отговорност независимо от наказателната, поради което съставомерността на поведението по НК е ирелевантно обстоятелство, когато това поведение води до уронване на престижа на МВР. В медиите не било посочено името на извършителя, но той бил индивидуализиран като служител от охранителна полиция при 02 РУ СДВР, като деянието му станало известно за съдии, прокурори, следователи, имащи отношение с воденото досъдебно производство.

По делото е приобщено удостоверение от 22.01.2021 г. на следователи от следствен отдел към Специализираната прокуратура, от което е видно, че не са иззети пръстови отпечатьци от пликовете и кутиите, в които са намерени наркотични вещества на 07.03.2019г. при претърсване и изземване в къща, находяща се в [населено място],[жк],[улица], ет. 2, обитавана от Б. К. И. /л. 207/.

В хода на делото е извършен личен разпит на жалбоподателя.

Последният уточнява, че на 07.03.2019г. е задържан от Специализирана прокуратура, на която дата са извършени оглед на неговия лек автомобил и жилище. При откриване на наркотичните вещества не е присъствал в помещението – коридора на жилището, а е бил заедно със съпругата си и служители на вътрешна сигурност в хола. Показано му било малко лилаво топче и малко пакетче зелена тревиста маса в калъфче от слънчеви очила. Къщата, в която живеел, е собственост на майка му, която спи на първия етаж, макар че били едно домакинство. Докато бил в ареста на „Г.М. Д.“, е посетен от майка си, която му е заявила, че откритите вещества са нейни. Не му било известно майка му, която е на 69г., да е употребявала наркотични вещества. Допълва, че не е извършил никакво престъпление, не е уронил престижа на МВР. Той и съпругата му, медицинска сестра, били много ангажирани служебно, като майка му често се грижела за сина им. Тя не искала да сподели, че е ползвала такъв вид вещества -коноп, който облекчава болките ѝ поради заболявания на опорно-двигателния апарат. Снабдявала се е от ромската махала на [улица], но го е ползвала при тяхно отсъствие, тъй като би станал сериозен скандал. По отношение на хероина същият бил закупен от майка му, като нещо по-силно. На 07.03.2019 г. тя не е била в къщата. Жалбоподателят помолил тези вещества да не бъдат описвани в протокола за претърсване и изземване, тъй като не били негови, но му отказали. Предположил, че са на съпругата му, тъй като не е очаквал да са притежание на майка му, която впоследствие изразила съжаление за постъпката си. Уточнява, че първоначално е казал на разследващите органи, че откритите вещества са сексуален стимулант с цел да защити съпругата си, за да не бъде задържана и да няма кой да поеме грижите за детето им.

Изслушани са свидетелските показания на В. П. И., майка на Б. К. И.. Г-жа И. уточнява, че на 07.03.2019 г. е била на работа и не е присъствала на претърсването. След като се е върнала от работа, снаха ѝ е обяснила какво се е случило, а именно, че са намерени наркотични вещества, които са иззети, а синът ѝ бил задържан и отведен в ареста. Два месеца по-късно тя го посетила там и му казала, че тези вещества са нейни, тъй като имала ставни заболявания и лекарствата, които приемала не ѝ помагали. Едното вещество било топче трева, закупено от циганин в[жк], но понеже тревата започнала да не ѝ действа, закупила нещо по-силно. Циганинът ѝ обяснил, че това е прах, който се поставя в цигара, но я е дострашало да използва и двете неща. Сухата трева била марихуана, понякога вземала едно топче /на цена 10 лева/, понякога 2-3 топчета. От едно топче си свивала цигара и пушила, пушила около 1

кутия цигари на седмица. Къщата ѝ се състояла от мазе, първи етаж, на който тя живеела, втори етаж, на който живеел синът ѝ със съпругата и детето му, и таван. Казали ѝ, че веществата били намерени в портмантото в коридора на най-горния рафт, на втория етаж, където тя ги била оставила като резерва. Твърди, че често тя гледа внучето си и като го приспи, излиза на терасата да изпуши цигарата с тревата. Синът ѝ не знаел, че тя употребява наркотични вещества. Едва когато е отишла в ареста при него 2-3 месеца след задържането, му е казала, а на него му прилошало. Развикал се, станал скандал, изгонил я. Пред компетентните органи не е признавала, че употребява марихуана с лечебна цел. Използва наркотични вещества от 2017 г., но синът ѝ не знаел, тъй като е държавен служител и е щял да бъде против това. Когато ползвала марихуана, била замаяна, но адекватна. Имала дискова херния и високо кръвно, ползвала е традиционни лекарства за облекчаване на болки – аналгин, аспирин, диклофенак и други, хранителни добавки. Нейна приятелка от кв. С. също си закупувала трева, тя е свързала г-жа И. с продавача от [улица]. След задържането на сина ѝ е преустановила ползването им. Малкото лилаво топче не го е използвала, тъй като я хванало страх, а ползвала само топчето марихуана, малко по-голямо.

Изслушани са свидетелските показания на В. Н. И., съпруга на Б. К. И.. Същата научила за задържането му от негов колега. Била си вкъщи, тъй като детето вечерта вдигнало температура. Съпругът ѝ дошъл у дома с още 10-15 човека /2-3 коли/, като на входа ѝ казали, че имат право да влязат и да претърсят дома ѝ. Част от хората останали на терасата, а другите – вътре. Започнали претърсването от детската стая, като претърсили и спалнята. Докато седяли в хола със съпруга ѝ, ги извикали в коридора, където били служителите, за да им покажат какво са намерили. Показали им един прозрачен пластмасов цилиндър от парфюм. Вътре в него имало едно лилаво малко топче и навита мерудия /подправка/ в едно фолио. Попитали ги дали знаят какво е това и те отговорили, че не знаят. Поискала да го отвори да види какво има вътре, но те не ѝ разрешили. Взели двете неща, отишли в хола и започнали да ги снимат. Докато ги разглеждали, единият от служителите казал на мъжа ѝ: „Ти ще видиш“. Претърсили и нейната дамска чанта. След това тя отишла в детската стая да погледне детето, след връщането ѝ дали да подпише някакви документи. След около 5 минути си тръгнали заедно със съпруга ѝ. Съпругът ѝ бил откаран в 05 РУ на СДВР, където тя отишла и след разрешение, напазарувала и доставила някакви неща от първа необходимост. Докато се извършвало претърсването у дома ѝ, Б. И. бил много уплашен, дори я гледал изпитателно, като че ли имал някакви

съмнения, че веществата са нейни. Видяла свекърва си късния следобед и ѝ разказала какво се е случило. Свекърва ѝ споделила, че тези неща са нейни. Ядосала се много и казала, че ще отиде при съпруга си и ще му каже. Свекърва ѝ помолила да не ходи, тъй като щяла самата тя да го направи. С Б. имали брак от 9 години, заедно били от 16 години, но никога не го била виждала да употребява марихуана. Той не пушел цигари, много рядко си позволял да запали от нейните и обикновено по поводи. Свекърва ѝ споделила, че и двете неща са нейни и ги ползва, защото има силни болки. Тя никога не ѝ е споделяла, че пуши, но я е виждала да прави това. Знаела, че има високо кръвно, болки в коленете и ставите, и че пие аналгин на таблетка, течен аналгин и парацетамол. Къщата била с два самостоятелни етажа с външно стълбище, като семейството спели на втория етаж, но били едно домакинство с родителите на съпруга ѝ, а свекърва ѝ непрекъснато се качвала при тях, навсякъде било отключено. Ползвали за хранене лятната кухня и там се хранили всички, като изцяло свекървата била поела грижите за домакинството и тяхното изхранване. Свекърва ѝ казала, че тези неща са били там, защото като се качвала да гледа внука си, докато тях ги няма, ѝ било по-удобно да си запали цигара на терасата и така ѝ минавали болките.

Изслушани са свидетелските показания на Я. П. Я., служител в дирекция „Вътрешна сигурност“ на МВР. На 07.03.2019 година подпомагал процесуално-следствените действия на колегите от Следствието – претърсване на къща с двор в[жк], на които действия присъствал през цялото време Б. И.. За присъствието на съпругата му по време на тези действия свидетелят нямал спомен. Единственото нещо, което си спомня е, че са намерили, освен документи и ключове за автомобил, едно шишенце с някакво вещество, за което първоначално задържаният твърдял, че е сексуален стимулант от рода на виаграта, но после признал, че било наркотик. Помни, че е имало желание от негова страна служителите да се направят, че не са го намирали това вещество, но това не се е случило. Казал, че го е взел от някой по време на работа, докато са преглеждали друго лице или автомобил. Признал е, че това било негово. Твърди, че по-скоро задържаният е съжалявал за това, че го е забравил в дома си. По време на претърсването присъствали Б. И. заедно с две поемни лица и двама оперативни служители, и съпругата му. В къщата не е имало други хора, не си спомня за детето. Бил е в коридора, когато открили веществата в някакъв шкаф. Тези вещества били скрити, не се намирали на явно място.

Изслушани са свидетелските показания на М. Н. Т., служител на 06

РУ СДВР. На 07.03.2019 г. участвал като поемно лице на претърсване в[жк]от самото начало, както и на задържането на Б. К. И. в 05 РУ СДВР. При претърсването на къщата били намерени топче тревиста маса, хапчета и други вещества, чиито вид и произход не били установени към този момент. Открити били в един шкаф тип портманто, който се намирал вляво, веднага от входната врата. При намирането им присъствал жалбоподателят, като на всяко друго процесуално-следствено действие той бил канен да присъства. Б. И. бил попитан какво е това. Едното от обясненията му било, че това били мостри, а другото, че това били сексуални стимуланти. И. потвърдил, че това са негови вещества. Свидетелят не познавал служителите, които извършвали претърсването и не можел да отговори на въпроса кой от тях е попитал И., но със сигурност знаел, че не бил разследващ служител, защото разследващият полицай седял и пишел. Само съпругата му била в жилището, като няма спомен дали е присъствало и детето му. И. бил на вратата между двете стаи в коридора, когато е съобщил, че веществата са негови. Били около пет служебни лица. На място не били извършвани тестове относно вида на веществата. Имало молба от страна на И. да говори с колегите насаме за произхода на веществата, но нищо конкретно в тази връзка не бил казвал.

При така установеното от фактическа страна, **АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град** обуславя следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, защото е насочена срещу индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, подлежащ на съдебен контрол, подадена е в преклузивния 14-дневен срок за оспорване по чл. 211 във връзка с чл. 210, ал. 2 от ЗМВР във връзка с чл. 149, ал. 1 от АПК и от активно легитимирано лице - адресат на акта.

Разгледана по същество, тя е **НЕОСНОВАТЕЛНА**.

Съдът след като извърши проверка за законосъобразност на оспорения административен акт на основанията, сочени от оспорващия, и служебно на всички основания по чл.146 АПК, приема следното:

На първо място, актът е издаден от компетентен административен орган съгласно чл. 204, т. 1 ЗМВР, тъй като процесното наказание „уволнение“ се явява наложено на основание чл. 197, ал. 1, т. 6 от ЗМВР от министъра на вътрешните работи на лице на изпълнителска длъжност /заповед № 81213-140 от 24 януари 2017г. относно утвърждаване на Класификатор на длъжностите в МВР/. Отделно от това, на основание чл. 226, ал. 1, т. 8 ЗМВР със заповедта се прекратява и служебното правоотношение на Б. К. И., като компетентността на нейния издател – министъра на вътрешните работи, произтича от разпоредбите на чл. 227

във връзка с чл. 158 ЗМВР. Не са налице основания за отмяна на акта съгласно чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 1 АПК.

На второ място, оспорваният акт съдържа изискуемите по чл. 210, ал. 1 от ЗМВР реквизити, съобразена е и разпоредбата на чл. 206, ал. 2 от ЗМВР, съгласно която „при определяне на вида и размера на дисциплинарните наказания се вземат предвид тежестта на нарушението и настъпилите от него последици, обстоятелствата, при които е извършено, формата на вината и цялостното поведение на държавния служител по време на службата“. По преписката се съдържат данни в какво се изразяват настъпилите от нарушението вредни последици, обсъдено е виновното поведение на Б. И., при това морално укоримо, в противоречие с очакванията на обществото – да предотвратява, пресича и разкрива престъпления и да служи да пример, посочено е, че на същия са налагани и други дисциплинарни наказания, награждаван е с отличия и награди за постигнати високи резултати, за конкретен съществен принос при изпълнение на служебните си задължения или за продължителна служба в МВР по смисъла на чл. 191 ЗМВР. Административният акт трябва да бъде мотивиран, включително и когато административният орган е овластен да реши въпроса по свободна преценка. Установи се спазване на законоустановената писмена форма по чл. 210, ал. 1 ЗМВР във връзка с чл. 59, ал. 2, т. 4-5 АПК, касаеща съответствието на фактическите и правните основания за издаването му с разпоредителната част, определяща вида на наложеното наказание, последица от което е прекратяване на съществуващото служебно правоотношение.

На трето място, не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, предпоставка за отмяна на акта на основание чл. 146, т. 3 АПК.

Съгласно чл. 194, ал. 1 от ЗМВР държавните служители в МВР, които са нарушили служебната дисциплина, се наказват с предвидените по чл. 197, ал. 1 ЗМВР дисциплинарни наказания. За извършено тежко нарушение на служебната дисциплина дисциплинарното наказание се налага не по-късно от два месеца от откриване на нарушението и не по-късно от две години от извършването му /чл. 195, ал. 2 ЗМВР/. Срокът по чл. 195, ал. 2 ЗМВР има преклузивен характер, тъй като с изтичането му се прекратява въобще възможността на дисциплинарно наказващия орган да налага дисциплинарно наказание за допуснато дисциплинарно нарушение, поради което предприетите извън срока действия се явяват противоречащи на императивна норма на закона. Тези изисквания са спазени видно от сочената дата за извършване на нарушението – 07.03.2019 г., и датата на изготвяне на становище относно извършената

проверка – 13.02.2020 г. /чл. 207, ал. 12 ЗМВР/ Тук е мястото да се посочи, че върху обобщената справка от 12.02.2020г. /чл. 207, ал. 8, т. 1 във връзка с ал. 7 ЗМВР/ е поставена резолюция „Запознат“ от дата – 06.03.2020 г. с подпис, без отразяване на имената и длъжността на лицето, което я е поставило. След изготвянето ѝ са последвали действия, свързани с възможността на лицето, срещу което се води производството, да организира своята защитна теза, да възрази и представи доказателства. Обобщената справка е крайният акт, с който приключва дисциплинарното разследване, в който се съдържат установените факти, доказателствата, въз основа на които са изградени фактическите установявания, правната квалификация на поведението на служителя, въз основа на които се предлага налагането на съответното дисциплинарно наказание. Едва с представянето на становището на дисциплинарно-разследващия орган и запознаването с неговото съдържание от компетентния дисциплинарно-наказващ орган последният формира безпротиворечив извод за откриване на нарушението и неговия извършител /чл. 195, ал. 2 във връзка с чл. 207, ал. 12 ЗМВР; Решение № 14041 от 15.11.2018г. по адм. дело № 10658/2017г., V-то отд. на ВАС на РБ/. В това решение е посочено изрично, че становището по чл. 207, ал. 12 ЗМВР е адресирано до дисциплинарно-наказващия орган и в него са инкорпорирани всички обстоятелства, релевантни към дисциплинарната отговорност на служителя и формираното въз основа на тях заключение на дисциплинарната комисия, т.е. дефинитивно следва съдържанието на обобщената справка, по арг. на чл. 53 от Инструкция № 8121з-470 от 27 април 2015 г. за организацията на дейността по установяване на дисциплинарни нарушения и налагане на дисциплинарни наказания, събирането и обработката на информация за състоянието на дисциплината и дисциплинарната практика в МВР, издадена на основание чл. 215а от ЗМВР. Съгласно цитираната разпоредба „в становището по чл. 207, ал. 12 ЗМВР освен реквизитите от обобщената справка се включва и оценка на допълнителните обяснения и възражения на държавния служител въз основа на събраните доказателства и се посочва наличието или липсата на основание за реализиране на дисциплинарна отговорност“. Върху становището от 13.02.2020 г. е поставена резолюция „Запознат“ от дата 06.03.2020 г. с подпис, без отразяване на имената и длъжността на лицето, което я е поставило. Въпреки това, следва да се допълни, че подписът изцяло съответства на поставения от министъра на вътрешните работи – М. М., върху заповедта за образуване на дисциплинарното производство, на заповедта за удължаване на срока за провеждането му, на заповедта, която се оспорва,

и на други документи, приложени по преписката. Изрично законодателят, в нормата на чл. 196 от ЗМВР, е посочил, че дисциплинарното нарушение е установено, когато материалите от дисциплинарното производство постъпят при компетентния дисциплинарно наказващ орган /в случая министъра на вътрешните работи/, като се приема за открито, когато същият този орган е установил извършеното нарушение и самоличността на извършителя. С оглед конкретните факти по казуса не са налице основания за прекратяване на дисциплинарното производство по чл. 195, ал. 1 и ал. 2 от ЗМВР, както и поради останалите обстоятелства по чл. 209, т. 1, т. 2, т. 4-6 от ЗМВР.

Отделно от това, съгласно чл. 195, ал. 4 ЗМВР /в релевантната редакция по смисъла на чл. 142, ал. 1 АПК/ „когато дисциплинарното нарушение е и престъпление или административно нарушение, едногодишният срок по ал. 1, съответно двегодишният срок по ал. 2, започва да тече от влизането в сила на присъдата или наказателното постановление“. В конкретния случай е приложено единствено постановление за привличане на обвиняем от 07.03.2019г., за извършване на престъпление по чл. 321, ал. 3, предл. 2 и предл. 4, т. 2 във връзка с ал. 2 НК и чл. 354а, ал. 3, т. 1 НК /л. 194-196/. Въпреки указанието на съда по настоящото дело от Специализираната прокуратура не е постъпила информация на какъв етап е разследването по пр. пр. № 1996/2018 г. Не са представени копие от обвинителен акт по чл. 242, ал. 1 във връзка с чл. 246 НПК, нито доказателства за осъществяване действия на прокурора след завършване на разследването по смисъла на чл. 242, ал. 1 НПК. Безспорно е, че деянието съставлява и престъпление, но поради липсата на доказателства за постановяване на присъда и влизането ѝ в сила, разпоредбата на чл. 195, ал. 4 ЗМВР е неотнормима към настоящото производство. Още повече, че и наказанието е наложено на основание чл. 203, ал. 1, т. 13 ЗМВР, а не съгласно т. 1 на същата норма – при осъждане за умишлено престъпление от общ характер или лишаване от право да се заема държавна длъжност.

Касае се за тежко нарушение на служебната дисциплина – предпоставка за налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“ по чл. 207, ал. 1 във връзка чл. 203, ал. 1, т. 2 – 14 от ЗМВР. Приложена в преписката е заповед за образуване на дисциплинарно производство и заповед за удължаване на срока му, като е определен и дисциплинарно разследващият орган /чл. 207, ал. 1, т. 1-ал. 2 ЗМВР/. Извършени са от последния всички процедурни действия по доказване на дисциплинарното нарушение, като резултатите от разследването са изготвени в обобщена справка /чл. 207, ал. 3, ал. 6 - ал. 7 ЗМВР/. Със

заповедите, касаещи образуването на дисциплинарното производство, както и с обобщената справка, в които ясно и точно е описано нарушението на служебната дисциплина и са посочени приложимите правни норми, Б. И. се е запознал, изписвайки собственоръчно имена, длъжност, дата, час, подпис. В обобщената справка се съдържат и правните последици от установеното тежко нарушение на служебната дисциплина – налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“ и прекратяване на служебното правоотношение. Връчена е покана за даване на писмени обяснения, по повод на която са и депозирани такива в срок /чл. 207, ал. 10-11 ЗМВР/. Не е налице нарушение на разпоредбата на чл. 207, ал. 9 ЗМВР, касаеща отказ на държавния служител да се запознае с материалите по чл. 207, ал. 8, т. 1 ЗМВР. Правото на защита на дисциплинарнонаказаното лице не е нарушено, гарантирана е възможността му да участва в производството самостоятелно, да се запознае с материалите и да прави необходимите извлечения, да представи доказателства, да прави искания, бележки и възражения, да дава или да откаже да дава обяснения по чл. 207, ал. 8, т. 2-6 ЗМВР. След изтичане на срока за възражения не са извършени други процесуални действия по повод дисциплинарното производство, вкл. и не са събирани нови доказателства. Изготвено е единствено становище от дисциплинарно разследващия орган, в което е обсъдено възражението на Б. И. от 13.02.2020г., като след това е обективизирано предложение за налагане на процесното дисциплинарно наказание и прекратяване на служебното правоотношение /чл. 207, ал. 12 ЗМВР/. Изслушване на държавния служител от дисциплинарно наказващия орган преди налагане на дисциплинарното наказание не е извършено /чл. 206, ал. 1 ЗМВР/. Следва да се има предвид, че върху дадените от жалбоподателя писмени обяснения в хода на дисциплинарното производство и най-вече тези от 13.02.2020г., е поставена резолюция „Запознат“ с подпис на дисциплинарно наказващия орган. Същите, както и дадените по предходната обобщена справка, са подробно обсъдени в оспорената заповед. По смисъла на чл. 57 от Инструкция № 8121з-470 от 27 април 2015 г., „ако държавният служител, срещу когото е образувано дисциплинарно производство, не е дал писмени обяснения по време на дисциплинарното производство извън случаите по чл. 206, ал. 5 ЗМВР, дисциплинарнонаказващият орган е длъжен преди налагане на дисциплинарното наказание да го покани да даде писмени обяснения или да го изслуша чрез покана по образец“. В конкретния случай са дадени писмени обяснения по време на провеждане на дисциплинарното производство, които са приети от дисциплинарно наказващия орган по

смисъла на чл. 206, ал. 1 ЗМВР. Жалбоподателят е участвал във воденото срещу него дисциплинарно производство, като се е запознал със събраните материали, съответно не е била ограничена възможността да обективира възражения и обяснения.

Не се установяват обстоятелства, от които да е възможно да бъде направен извод, че фактическата обстановка не е била докрай изяснена или, че е било засегнато правото на защита на лицето, чиято дисциплинарна отговорност е ангажирана в случая. Мотивите на обжалваната заповед съдържат анализ на относимите факти, който е достатъчен по съдържанието си, за да бъдат изяснени в пълнота обстоятелствата от значение за формиране на решението на дисциплинарно -наказващия орган, като последният е изложил и съответните на установените факти правни изводи. В съдебния процес не бяха събрани други доказателства, които да могат да обосноват извод за възможен различен резултат от производството.

На четвърто място, Заповед № 8121К-4318 от 06.03.2020г. на министъра на вътрешните работи, е издадена в съответствие с материалноправните разпоредби съгласно чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 4 от АПК.

На 07.03.2019г. Б. К. И. е извършил деяние, уронващо престижа на службата, и представляващо тежко дисциплинарно нарушение на чл. 194, ал. 2, т. 1, предл. 1 ЗМВР /неизпълнение на разпоредбите на този закон/, и чл. 194, ал. 2, т. 4 ЗМВР /неспазване на правилата на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР/. Цитирани и възпроизведени в оспорения акт са разпоредбите на чл. 67 и чл. 150 ЗМВР, т. 15, т. 19, т. 20, т. 25 и т. 83 от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР. Следва да се посочи, че в обобщената справка и становище на дисциплинарно разследващия орган са посочени като нарушени и други норми на Етичния кодекс – т. 42, т. 45, т. 46 и т. 50, за които дисциплинарно наказващият орган е приел, че няма достатъчно доказателства. Отделно, в обобщената справка и становище на дисциплинарно разследващия орган е конкретизирана разпоредбата на чл. 150, ал. 2 ЗМВР, касаеща задължението на държавните служители за спазване на Етичния кодекс. Не представлява процесуално нарушение вписването на целия чл. 150 ЗМВР в оспорената заповед, тъй като той съдържа две алинеи, от които първата касае утвърждаването и обнародването на Етичния кодекс. На основание чл. 197, ал. 1, т. 6 във връзка с чл. 203, ал. 1, т. 13 /“деяния, несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР, уронващи престижа на службата“/ от ЗМВР е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“,

последница от което е прекратяване на служебното правоотношение на Б. И. съгласно чл. 226, ал. 1, т. 8 ЗМВР.

В конкретния случай се доказва безпротиворечиво, че в жилището на Б. К. И. са намерени и иззети високорискови наркотични вещества, което обстоятелство се подкрепя от събрания по делото писмен доказателствен материал. В тази посока са и гласните доказателствени средства, събрани в хода на съдебното производство. Спорен е въпросът чия собственост са наркотичните вещества, който факт настоящата съдебна инстанция намира, че е предмет на изясняване в хода на наказателното производство. От значение в случая е, че тези наркотични вещества са се намирали в помещение на етаж от къщата, който се обитава от жалбоподателя, от неговите съпруга и дете, като видно и от приложените доказателства той е променил неколккратно твърденията си за това какво представлява намереното лилаво топче и тревиста маса – „виагра“, „мостра“, и е отправил искане тези вещества да не бъдат вписани в протокола за претърсване и изземване. В тази връзка не следва да бъдат кредитирани свидетелските показания на майката и съпругата на Б. И. поради тяхната заинтересованост в полза на жалбоподателя. Непоследователни и нелогични са показанията на В. И., че същата, която е в напреднала възраст, не е споделила на сина си за употребяваната от нея марихуана с цел облекчаване на болките си. Очевидно е, че се касае за развиване на защитна теза на оспорващия, като несъстоятелно е майка му да държи тези вещества в шкаф, намиращ се в коридора на етаж, на който живее самостоятелно семейството на сина ѝ. Противоречиви са и показанията на двете госпожи И. в частта кога майката на жалбоподателя се грижи за детето му, след като последната също работи, а едновременно с това гледа внука си, когато родителите му отсъстват и са на работа. Това не кореспондира и с даденото писмено обяснение от Б. И. в хода на дисциплинарното производство, че бабата се грижи за внучето само ако е болно, както и че се е притеснил за това кой ще се грижи за детето, ако бъде арестувана и жена му. Несмислено звучи и твърдението на г-жа В. И., че закупува наркотичните вещества от лице от[жк], без в продължение на повече от две години да е споделила за това на сина си и снаха си, с които живее в една къща и са в добри семейни взаимоотношения. При наличието на различни възможности за лечение, вкл. и чрез закупуването на разнообразни лекарствени продукти и хранителни добавки, несериозно звучи от страна на г-жа В. И., при действително наличие на толкова силни болки, да не потърси съдействие от сина си и най-вече помощ от неговата съпруга, която е медицинска сестра. Необяснимо е, защо възрастната г-жа И. е укривала наркотичните вещества в жилището на сина си, а не в своя

дом, като обяснението ѝ, че когато преспи внука си излиза на терасата и пуши е несериозно. Къщата се състои от два самостоятелни етажа, свързани с външно стълбище и повече от възможно е, г-жа В. И. след като сложи своя внук да спи, да слезе на първия етаж, който тя обитава или на двора и след като желае да употреби забранените вещества. Дори и в действителност намерените наркотични вещества да са собственост на г-жа В. И., подобно твърдение липсва в писмените доказателства по делото, а както посочва и самата тя признание е направила пред сина си едва 2 месеца след задържането му в ареста, но не и пред компетентните разследващи органи във връзка с воденото досъдебно производство и прокурорска преписка. В обобщение, съдът възприема изцяло извода на наказващия орган, че с поведението си Б. И. е нарушил правилата от Етичния кодекс, спазването на които е негово задължение по силата на закона.

Съгласно чл. 67 ЗМВР „полицейските органи предотвратяват, пресичат, разкриват и разследват престъпление“. Съгласно чл. 150, ал. 2 ЗМВР „държавните служители са длъжни да спазват правилата, определени в Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР“. Съгласно чл. 194, ал. 2, т. 4 ЗМВР дисциплинарно нарушение е неспазване на правилата на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР, като се предвиждат два вида наказания - дисциплинарно наказание „порицание“ по смисъла на чл. 200, ал. 1, т. 12 във връзка с чл. 197, ал. 1, т. 3 ЗМВР, а в случаите, в които се касае за деяние, уронващо престижа на службата, т.е. „тежко нарушение на служебната дисциплина“ - дисциплинарно наказание „уволнение“ по смисъла на чл. 203, ал. 1, т. 13 във връзка с чл. 197, ал. 1, т. 6 ЗМВР. „Под „престиж на службата“ следва да се разбира авторитетът на полицията пред обществото, на което тя служи, за да защитава живота, здравето и имуществото на гражданите, да опазва обществения ред, да противодейства на престъпността при стриктно спазване на закона, зачитане на основни права и свободи на гражданите и утвърждаване принципите на правовата държава. Неспазването на служебната етика, незачитането на установения обществен ред може да има за последица намаляване или загуба на общественото доверие в полицията, да доведе до липса на обществена подкрепа за цялостната полицейска дейност. Затова законът изисква деянието да е „уронващо престижа“, т. е. не е задължително престижът вече да е уронен. Достатъчно е поведението да е от такова естество, че реално да застрашава с намаляване или загубване на доверие от страна на обществото в полицейската институция. Не е необходимо деянието да е извършено на публично място. Но е

задължително действията да са станали или да е възможно да станат достояние и на други лица, което би се отразило негативно върху авторитета на Министерството на вътрешните работи“ /така, в мотивите на Тълкувателно постановление № 3 от 07.06.2007г. по т. д. № 4/2007 г. на ОС на съдиите на ВАС на РБ/. В тази посока са ирелевантни и твърденията, че не би могло да бъде установена връзка между дисциплинарно наказаното лице и лицето „Б. Мерцедеса“, отразено в медийните публикации. От значение е, че при извършването на процесуално-следствените действия и задържането на Б. И. са присъствали лица в различно длъжностно качество, последвали са и конкретни действия от страна на прокурори и следователи по образуваното досъдебно производство.

Описанието на фактическата обстановка е подробно, същата е подведена под релевантния материален закон. Конкретизирано е нарушението, обстоятелствата от обективната и субективната му страна. Налице е уточняване за неизпълнението на кое точно законово задължение и задължение от Етичния кодекс е вменена на служителя дисциплинарната отговорност, в достатъчна степен се установяват нарушителят, деянието и неговата вина. Правилно дисциплинарно наказващият орган е посочил, че Б. К. И. не спазил етичните норми за поведение, регламентирани в Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР: т. 15 – „държавният служител съобразява законността на действията, които възнамерява да предприеме“, така вместо да предотвратява, пресича и разкрива престъпления, той сам участва в извършването им; т. 19 – „държавният служител пази доброто име на институцията, която представлява“, като в конкретния случай Б. И. е създал впечатление, че в системата на МВР работят служители, които участват в престъпни групи за извършване на престъпна дейност, което е станало достояние на широк кръг от лица, и по този начин е накърнил името на МВР; т. 20 – „държавният служител насърчава хората да спазват закона, като дава личен пример с поведението си“, а И. не е дал личен пример с поведението си, създавайки впечатление, че щом полицейските органи си позволяват да държат наркотични вещества, не е пречка и за гражданите да го направят; т. 25 – „държавният служител не злоупотребява с правомощията си, разчитайки, че няма да му бъде наложена санкция в качеството му на орган на властта“, като Б. И. с поведението си сам извършва престъпление, очаквайки, че няма да му бъде търсена наказателна отговорност; т. 83 – „държавният служител не прикрива доведено до знанието му правонарушение или такова, на което е свидетел, като предприема необходимите действия за неговото

предотвратяване, пресичане и разкриване“, като жалбоподателят е следвало лично да предприеме действия за разкриване на престъпления и техните извършители, а не сам да участва в тях.

Процесният казус обхваща морално укоримо поведение на държавния служител, а не неизпълнение на закона /освен разпоредбите на чл. 67 и чл. 150, ал. 2 ЗМВР, които следва да бъдат разглеждани като препращащи към основните правила, разписани в Етичния кодекс/, подзаконовите нормативни актове и на служебните му задължения, като и неспазване на служебните му правомощия по смисъла на чл. 194, ал. 2, т. 1-3 ЗМВР /във връзка със специфичната длъжностна характеристика/. При това следва да се разграничат обективно извършените действия, в противоречие с Етичния кодекс, от деянията, които биха могли да бъдат квалифицирани като друг вид дисциплинарно нарушение по чл. 194, ал. 1 ЗМВР. Данни в тази посока не са изложени в оспорения акт, а съдържащите се в преписката не са били основание за ангажиране на отговорността на служителя. Безспорно е, че Б. К. И. е привлечен като обвиняем с постановление от 07.03.2019 г., както и налагането му на мярка от прокурора по чл. 64, ал. 2 НПК „задържане за срок до 72 часа“ и последвалата я мярка за неотклонение „задържане под стража“. Горното действително представлява деяние, несъвместимо с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР. Спецификата на дейността в работата на служителите на МВР, както и завишените морални критерии към работата им, разписани като правила в Етичния кодекс, задължават служителите на МВР, в по-висока степен от останалите граждани, да дават личен пример с поведението си и да не злоупотребяват със своето положение с цел получаване на облаги – материални или нематериални, още повече и да бъдат привлечени в качеството им на обвиняеми във водено срещу тях наказателно производство. Като ирелевантно в случая е обстоятелството дали привлеченото като обвиняем лице е било осъдено с влязла в сила присъда /в този смисъл, в мотивите на решение № 9028/24.07.2015г. по дело № 11740/2014г. на ВАС на РБ, V-то отделение/. Изрична е разпоредбата на чл. 194, ал. 3 ЗМВР, съгласно която „държавните служители в МВР носят дисциплинарна отговорност, независимо че деянията им могат да са основание за търсене и на друг вид отговорност“. Следва да се посочи, че производството по налагане на дисциплинарно наказание и това за реализиране на наказателната отговорност са различни, самостоятелни и независими едно от друго, регулират се от различни процесуални норми, възникват при различни предпоставки, както и се прекратяват при различни условия. Двете производства не са взаимно обусловени, така например наказателната

отговорност може да не се реализира поради редица законоустановени основания - поради това, че деянието не е извършено или не съставлява престъпление, поради наличието на основания, изключващи наказателната отговорност на лицето, поради недоказаност на обвинението и т. н. Но същевременно служителят може да бъде дисциплинарно наказан, именно поради това, че дисциплинарната отговорност е различна от наказателната. „Неправилно е становището, че ако държавата санкционира определено деяние като престъпление или административно нарушение, то не може вече да се разглежда като морално укоримо. Както е вярно и обратното - едно поведение, несъвместимо с морала, може и да не представлява закононарушение. Но за да се определи едно поведение като несъвместимо с морала, трябва да има яснота в обществото кое е това поведение, което е съвместимо с него. Всеки случай подлежи на самостоятелна преценка и следва да се преценява от гледна точка на действащите към определен исторически момент морални принципи, идеали и морални норми и според разбиранията в обществото за добро и зло, правилно и неправилно и т. н. /.../ Заради разширения обхват на дисциплинарната отговорност на държавните служители в МВР няма значение дали деянието представлява и престъпление или административно нарушение; за целите на дисциплинарното производство е достатъчно, че с деянието е нарушен установеният обществен ред в държавата и поведението се оценява като несъвместимо с морала“ /така, в мотивите на Тълкувателно постановление № 3 от 07.06.2007 г. по т. д. № 4/2007 г. на ОС на съдиите на ВАС на /. Безспорността на извършеното дисциплинарно нарушение по чл. 194, ал. 2, т. 1, предл. 1 и ал. 2, т. 4 от ЗМВР е предпоставка за налагане на наказанието „уволнение“ по чл. 203, ал. 1, т. 13 от с. 3. Последица от горното е прекратяване на служебното правоотношение на основание чл. 226, ал. 1, т. 8 ЗМВР.

В този смисъл е реализирана и целта на закона, формулирана в чл. 2, ал. 1 от ЗМВР, и на принципите, на които се основава дейността на МВР, регламентирани в разпоредбата на чл. 3, ал. 1, т. 1 от ЗМВР. Спазен е и принципът за съразмерност по чл. 6 от АПК, съобразно който административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. Преди всичко административните органи следва да упражняват своите правомощия по разумен начин, добросъвестно и справедливо, като се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел.

Предвид изложеното, съдът заключава, че оспорената **Заповед №**

8121К-4318 от 06.03.2020г. на министъра на вътрешните работи е законосъобразен административен акт /чл. 146, т. 1-5 АПК/ и като такъв не подлежи на отмяна.

С оглед изхода от спора и чл. 143, ал. 3 от АПК в полза на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на сумата от 100.00 /сто/ лева, определено по чл. 37 ЗПП и чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК,
АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, II-ро отделение, 22-и състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. К. И. срещу **Заповед № 8121К-4318 от 06.03.2020г.** на министъра на вътрешните работи.

ОСЪЖДА Б. К. И. ЕГН [ЕГН] от [населено място],[жк], [улица], ет.2 да заплати на Министерство на вътрешните работи с адрес: [населено място], ул. "6-ти септември" № 29 сумата в размер на 100.00 /сто/ лева на основание чл.143 ал.3 от АПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд на Република България.

РЕШЕНИЕТО да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл. 138, ал. 3 във връзка с чл.137 АПК.

Съдия: